

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára Egész évre 8 K Fél évre 4 Negyed évre 2 Egyes szám ára 20 fillér.	Felelős szerkesztő: OSZESZLY M. VICTOR.	Lapfoglalós és kiadó: BALKÁNYI ERNŐ.	Kéziratokat nem adunk vissza. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Balkányi Ernő könyvkereskedésben Alsólendván. A nyitlér sora egy korona.
---	---	--	--

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Olvasza el mindenki!

— Gyermeknap Alsólendván. —

Körülbelül egy esztendővel ezelőtt, budapesti székhellyel a gyermekvédelem céljából Liga alakult, melynek fő-célja, hogy megmentsse az elzárítottól az elhagyott, szegény gyermekeket. Működésben számít az egész ország társadalmának támogatására és ezért minden egyes városban bizottságot létesít, mely a mozgalmat ébren tartja és irányítja.

— Így jutott el a gyermekvédelem nemes eszméje városunkba is.

A modern társadalomnak egyik talán legfontosabb kérdése a gyermekvédelem. Az állam ámbár e téren a gyermekmenhely létesítésébe által igen sokat tett, de mégsem mindent, úgy, hogy a feladat egy tekintélyes része a társadalomnak jut. E nemes és humánus s a magyar nemzeti ügy szempontjából oly rendkívül fontos feladatnak a megoldását az „Országos Gyermekvédő Liga” vette kezébe, mely intézmény rövid fennállása óta a gyermekvédelem kérdéseiben oly áldásos és eredményes tevékenységet fejtett ki, hogy úgy a társadalom, mint a magas kormány bizalmát és jóakaró támogatását sikerült megnyernie.

Kitapasztolt ösvények helyett új utakat tört, hogy megközelítse az áldozatkész jó emberek szívét és teljesen eltért a jótékony egyesületeknek attól a módszerétől, hogy évi szüségletüket az egyesületi tagok tagdíjaitól fedezték. Nem koldul, nem zaklat senkit és bevételi forrásul nem akar meghonosítani mást, mint az Országos Gyermeknap intézményét. Elakarja

érni azt, hogy minden esztendőben egyszer, egy napon mindenki gondoljon a szegény elhagyott gyermekekre, hogy ezen egy nap legyen a gyermekek napja, amelyen mindenki a maga főfellegéből juttasson a szegény, elhagyott gyermekek részére néhány fillért.

Ezt a Gyermeknapot a Liga az idén **április hó 2. és 3. napjaira** tervezi, lehetőleg az ország minden nagyobb városában és községében s nemes céljának elérésében a nagyközönség közreműködésére és támogatására számít.

A gyermeknapon a kereskedők, iparosok, munkások, lelkészek, ügyvédek, orvosok, gazdák, tisztviselők, kávéházak, vendéglők, szállodák, közlekedési és más vállalatok tulajdonosai, szóval a társadalomnak minden rendű és rangu egyéne, önként kötelezik magukat arra, hogy ezen egy napi bevételüknek tetszés szerinti hányadát a gyermekvédő alapjára befizetik — ami által belépnek a Ligába.

A főslutyt a Liga természetesen a kereskedő világra helyezi, még pedig olyképen, hogy előzetes agitáció révén gondoskodik arról, hogy a gyermeknapon a szokottnál sokkal nagyobb mérvű vásár fejlődjék ki, minek révén a kereskedők nagyobb pénzforgalomhoz jutván, szívesen áldozzák jótékony célra az napi jövedelmüknek egy kis részét.

A közönség tájékoztatására pedig, hogy melyik kereskedésben vásároljon a gyermeknapon, az Országos Gyermekvédő Liga

központi vezetése plakátokat készített, melyeket a különböző városokban alakult bizottság a kereskedések kirakataiban feltűnően helyez el. Az e célra szolgáló plakátok szövege ez:

„Április 2-án és 3-án a gyermeknapot cégünk megtartja. Kérjük a nagyérdemű közönséget, hogy e napon minél többet vásároljon, mert a bevételi egy részét az Országos Gyermekvédő Liga alapjának gyarapítására fordítjuk. Vásároljunk a gyermeknapon!”

Ezenkívül a Liga blankettákat is küld szét a vásárló közönségnek, melyeken arra kéri, hogy a kereskedésben levő számláján lehetőleg a gyermeknapon egyenlítés ki, mely összegek egy részét kereskedőink a gyermekvédelem alapjára adják.

Vármegyei főispánja, gróf Baththyány Pál a tőle megszokott erélyrel és ambícióval karolta fel a szép és nemes ügyet s fenkelt hangu levélben kérte F. u. s. F. Nándorné urnót, illetőleg általa járárszám intelligens közönséget a hathatós közreműködésre.

Mi pedig, a magunk részéről ez uton kérjük fel Alsólendva nemesen érző közönségének minden egyes tagját, hogy a gyermeknap sikeréért a legmesszebbmő tevékenységet fejtse ki és pedig akként, hogy ünnepi bevásárlásait április hó 2. és 3. napjain eszközölje. Egyesületeink és társadalmi köröknek meg szólítsák fel saját tagjokat a ligához való csatlakozásra, kik viszont saját körükben szerezenek újabb tagokat a ligának.

A vér.

(Folytatás.)

II.

Az asszony hamar beleélté magát a fővárosi emberek zerepébe.

Csodálatosan hamar.

Gavalléria, az igen-igen nagy ur, nem engedett időt jutni arra, hogy haza gondoljon. És ő nem is gondolt haza. Az öreg molnárné, aki a tőrdén lovagoltatta a kis Mártont, meg a kis Julisra, aki a Bodrivál buzdított játszik és mikor vége a játéknak, megcirógatja a hü ebet s kedves naivsággal beszél néki:

— Te győztél megint Bodri; akárhova bujtam, mindig megtaláltál. De most... Ugy-e édes Bodrim, nem haragszol, hogy ilyen nagyot kerek tőled... De most keresd meg... én édesanyomat is... keresd meg... édes Bodri!...

Az asszony nem gondolt haza, vagy csak ritkán. S minél jobban igyekezett a fővárosi többi hasonkörünyezett hölgyéhez méltóan élni: annál ritkábban.

Már úgy emlékezett vissza a régi otthonra, mint rossz napjaira, melyeket sajnál az ember, hogy megtörténtek.

A gavallér fényes, úri módban tartotta. Sok-sok szobája volt és mind-mind fejedelmi pompával, kényelemmel berendezve. Völt ékszerre, fogata, selyemruhájára...

— Boldog vagyok, — mondta sokszor és

titkon megköszönte a sorsnak, hogy kimentette az Isten háta mögül.

... Fél év mult el...

Egyzer a férfi különös hangulataban nyitott be hozzá.

Az asszony könnyű otthoni pongolyában heverészett a pamlogra. A finom szövet hozzáismert szép termétekhez s amit az ajtó nyílására megmozdult az asszony: a vékony szövet sejtette a férfi előtt a test főhéhr tisztaságát, igéző bájosságát.

Affonca főhéhr karjával a belépő nyakát s csókora nyújtotta az ajkait.

— Jetti, gondoltam valamit, — kezdte a gavallér.

Leülték mind a ketten a pamlogra. Szorosan egymás mellé.

A nő figyelt. Egészen közel hajolt a férféhez.

— Mit? — kérdezte szeretettel.

A férfi a szemébe nézett s mintha az előbbi bátorsága cserben hagyta volna, csendesen válaszolt:

— Hogy nem élet ez, a miénk! Fiaitok vagyunk és még sem élünk. Nem élet ez így...

Az asszony nem tudta, hogyan érdé. A világ, a nagyvárosok bűne az ő lelkét irdítá tisztán hagyta s csodálkozott a férfi szavain. Hogyne lett volna élet az eddigi? Há! még ennél is lehet szebb élet? Hiszen ehhez képest valóságos mártírtság volt az ő élete apja mellett.

Csak ebből.

— Nem élet ez a miénk, Jetti, — ismételte a férfi.

És mind komorabbá lett az arca.

— Miért nem? — kérdezte a nő, de már ijedten nezett a férfire.

— Te az enyém vagy, ugy-e, Jetti?

— Hát kié másé?!

— Az enyém vagy, mondd. Csak a lelked...

A nő mintha sejtette volna, hogy a nyugalmat kéri tőle, könyes szemekkel mondta:

— A lelkem...

A férfi felállt, szembe a nővel. Türelmetlen volt nagyon.

— Ezért otthon is maradhattál volna...

Ez volt az első eset, hogy az otthon elhagyta a nő előtt. Felt is szisszent emez:

— Ne beszélj arról, Feri; oda lesz a kedvem mindjárt.

— Nem, nem beszélke az otthonodról. De nézd csak. Te okos vagy, megértés engem. Én szerlek, imádlak, elhalmozlak fényvel és pompával, ellesen minden kívánságodat, és mégsem bírhatlak!

— Hiszen a tied vagyok!

— Az enyém?! — kérdezte örömmel a férfi s egy lépést tett a nő felé, hogy átölje. De ez eltolta magától.

— A tied, — mondta a nő.

— Nem csak a lelked?

Csend lett. A férfi várta a választ. A nőnek pedig komoly és tiszta fogalmait voltak a becsitléről. Azt még otthon ottlított belé, a hegyek

Nem egyes nagy adományok kellének, melyek visszarasztyák a kis adakozókat, hanem fillérek és koronák, amelyeket könnyen nélkülözhet és szívesen ad mindenki, aki szereti a gyermeket. — Magyarországon legalább is 10 millió olyan felnőtt keresetképes egyén van, aki minden takarékoság mellett egy évben egyszer nélkülözni tud 5 — 10 fillért!

Tartsuk szem előtt, hogy minden buzgalomunk nem létszen hiában elfecsérelt dolog. Száz meg száz elhagyott, züllő, apátlan-anyaftan gyermekek létesítünk otthont, száz meg száz diergő, kétség gyermekek mentünk meg a tisztességes életnek azzal a néhány garassal, amelyet a liga alapjára szánunk. Nem szabad megengedni, hogy iszálómal és könyörtelenség híján egy is elpusztuljon közülük; meg kell törni azt a közönyt, amely elfordul fölük; a szeretet megevelé le kell olvasztani a szivekről azt a jégréteget, amely azokat érzéketlenné teszi a kicsinyek sorsa iránt. Fel kell ébresztieni a lelkiismeretet, tettekre kell bírni a felebaráti szeretetet s meg kell erősítenünk magunkban azt a tudatot, hogy amikor az elhagyott gyermeket védjük, nem irtalmasságot gyakorolunk, hanem kötelességet teljesítünk.

Eme emberséges akcióba vonjuk bele az ifjúságot is. Tanítézetek, iskolák rendezzenek április 2-án vagy 3-án csekély belépő-díjjal ünnepeket, vagy ha az idő rövidege miatt ez nehézségbe ütközik, hívasson fel a tanuló-ifjúság, hogy e napokon minden egyes tanuló 2 fillért adjon gyermekvédelmi célra.

*

Mint értesülünk, F. u. S. F. Nándorné úrnő a főispán levélnek vétele után nyomban lépéseket tett aziránt, hogy az Országos Gyermekvédő Liga helyi bizottsága városunkban is megalkadjon, hogy ekként együttes munkálkodással a terv előmozdít-ható legyen. A közhangyaltól itélve kereskedőink szívesen eleget tesznek a Liga óhónak s mint teljesen hitel érdemlő forrás bő tudjuk, a gyermeknapok egyikén Alsólendván egy nagyobbbszásu

hangverseny is rendeztetik a gyermekvédelem céljaira.

A közönségnek pedig tudnia kell a kötelességét!

Eszkimók harca.

Mintha már hallottunk volna valamit azokról a bizonyos eszkimókról, akik sokan vannak és azokról a főkákról, akik kevesen vannak. — Ugy-e bár?

Hát a sok eszkimóról és kevés főkákról szóló közmondás is olyan régi, nagyon régi dolog, amely örökké új marad.

Az egész élet sem egyéb, mint az eszkimók, a kenyéretlők küzdők mozgalma, harca.

Ez az eszkimó-harc azonban sehol sem éledik ki olyan erősen, miut nálunk, Magyarországon.

Ha Alsólendván egy olyan állásra hirdetnek pályázatot, amely 800 korona fizetéssel jár, pályázni kell 2500 olyan egyén, a kiknek körülbéli mindegyike képes volna kellő munka-erővel meg foglalkozni téren, például mint ipari, vagy gyári munkás, legalább is méggyeszer annyit megkeresni. És hogy mégis inkább pályázzanak ilyen kis javadalmazásu állásra, annak két oka is van.

Első oka az, hogy a mi nemzettársadalmunkban érthetetlen nagy hajlamosság van az olyan foglalkozások iránt, amelyek ugynevezett fix-fizetést biztosítanak; tehát nem követelik meg a munka-versenyt. Második oka pedig az, hogy mikor kenyéretlensérről van is szó, meg mindig nagyon válogatósak vagyunk és nem bírnak az amerikai szellem színvonalára emelkedni, mely a tisztességes kenyéretlensérről sohasem rangosztályozza.

Ha a versenyen jövő kitaró munkátnál nem húzódnák s ha bizonyos mértékű arisztokratációt nem bízsergené meg a legdemokratikus ember vére is: akkor nem tudódnának seregesen az emberek egyégy 800 koronás állásra; akkor nem fajulna nálunk a komikumig az eszkimók harca egy-egy siralmasan sovány főkáért.

Ilyen alkalmakkor az érdekeltek rendszeren arra szoktak hivatkozni, hogy olyan téren, ahol szabás és lázas verseny van a munkának, nem érvényesülhetnek, mert nem kapnak munkát.

Ez nem igaz.

Valamikor még így volt, de ma már a munkának nálunk is olyan értéke van, a tisztességes munkát olyan becsületesen megfizetik, hogy szorgalommal, igazi kitarással minden jóvaló munkás tisztességesen megélhet. Csakhogy így aztán dolgozni és pedig versenyekkel dolgozni kell.

Ha majd az ipari állámmal való átalakulás

kényszere nálunk is egészségesebb szellemet terem, akkor talán meg fog szünni az a lázas küzdelem, az a ropant nagy eszkimó-harc, amely minden alkalommal tapasztalható, valahányszor egy-egy sovány foka valahol felszínre kerül.

Egyről-másról.

— Karcolatok. —

Hiába, ahol uniformisról van szó, ott a cívil elbujhat! Nincs az a leány-szív, amely ne becsülne többre egy ökölnyi katonát egy három-méteres átvínlél. Ha a katoná vágómege a korzón, csillag-csatozó kardjával, renge-penge sarkantyújával; először összenéznek a lányok, aztán elpirulnak, végül minden tekintőre nékül — szerelmesek lesznek fillig. (Még jó szerencse, hogy legtöbbször nagyon hamar kigyógyulnak belőle.)

Amikor az olaszgyári városkába, ahol egy-egyestében csak egyszer látnak az emberek elő-katont (mint például nálunk) — behurcolódik néhány uniformis, hát egyszerűben fellordul az egész világ. A korzó nyomban benépesül, többször kezdenek adni magukra a nők, gyakraiban néb-hajtanak a bakfiskók, szerelmes lányok szakítanak az ideálukkal és végül a konyhatündérek elsőz-ák a levest, megközömbösítik a rántást s napjában hat tányérral többször törnek össze, mint az eljött. Hja, itt vannak a katonák!

Az elmutat féten jellestéle tapasztalatokkal gazdagodott a koponyám meg burzoztatlan fárlata. Összesen csak néhány katonánk volt ugyan, de az meg mind nem gától abban, hogy egyszerűen meggyanúsítan Lendvát, hogy egy héten át a katoná-árosok legkatonásabbika voltak. A katonák szerepeltek a témában itt is, ott is, lám meg az én penzen hegyén is!

*

Succinak könnyű volt koplalnia, amikor rázsozott erre durjánis-korában; Barnumék alvó fakirjának könnyű volt aludnia, amikor — nem Alsólendván aludt. Jönne csak az az alvó fakir hozzáink és próbálna meg; tudna-e aludni éjszaka is a részeg emberek lármájától? (Mert mellesleg megjegyezze, éjjeli éreim miatt akár fölvet-heték behemot-lármájukkal az egész várost a mulatós jég legények.)

*

Micsoda botrány! Micsoda darabok az arisztokraták ylang-ylang illatú testén! Egy selyem-párnák között születte valódi, hamisítatlan grófkisasszony, meg egy szabad ég alatt világra jött, szintén valódi és hamisítatlan — cigánylány házasságra lép... Hát igazán kiszáradhat a tenger, hát igazán összelebelezhet az ég a földdel, hát igazán nem halt ki a romantikus szerelm!... Ez a legujabb cigány-karrier csak azért is

között. A férfi szavaiólt az illuzióját, a férfi szívek iránt érzett becsületét látta, érezte maga előtt a porba omolást. Lelkének tisztesség-érzete kétségbeesett viaskodást vitt végéig bensejében testi érzékeivel. Sejtette, hogy a menyországban lakott eddig s most durva kezekkel akarják egyszerűen ismét a földre taszítani.

A férfi megcsokalta a tépelfodást s elszántan, kihívóan állt előtte.

— Felelj! — mondta durván.

A nő felugrott. Felszíszent, mintha kígyó csippte volna meg. Most értete csak meg egész világban a férfit. Ezért hívták hát így? Nem a szerep arcáért, nem az egyszerűségéért, de a — becsületéért? Ez a tudat erőssé és elszántta tette. Ez lett az a bíres fővárosi élet? Ez, ez a bűn, ez a piszkó? Ez, amely apák és anyák fáradság munkáját könnyű szerrel tépné szejjel becsületességévé? ..

Felémelte büszkén a fejét, mint a sértett vad. A férfi is, a nő is irizatos kórnolykán tartotta a pillanatot. Előbbinek haragos, követelő lett az arca s most már ingerülten kérdezte:

— Felelj! Igen, vagy nem?

— Nem, soha!

— Nem-e?

— Nem! ..

Kérleni kezdte a nőt. Hivatkozott a fényes lakásra, a sok ékszere, paripára, élvezetre, amit neki megszerzett.

A becsületében mélyen sértett asszony hajthatatlan maradt.

— Nem, soha! ..

Csend lett egy percig. Néma, jésszó, kísérletes csend. A nő megfőrtve roskadt egy karosszékbe és sirt... ..

A férfi úgy állt előtte, mint egy kőszobor: fehéren, sápadtan, mint a halott. Haragos volt az arca, s az ajkai idegesen rángatóztak. Úgy állt előtte, mint egy hóhér. Kezetein elszántsággal. És a kiszemelt áldozat nem akart a vágóhídra menni.

Feléje lépett a zokogó nőnek, kimértén, dacosan, maró gúnnyal.

— Úgy hát megszint a mi közös életünk. Nincsen amiben számítsunk ezután egymásra, jelt! — A nő felémelte könyves szeméit Reszketve nézett a sértő arcába.

— Ha tudtam volna, — mondta.

— Tudhattad volna, — vágta oda röviden a férfi.

— Ha tudtam volna, hogy a becsületemmel akarod megfizetni a cífráságitaid!

— Tudhattad volna, — mondta ismét a férfi.

Újra csend lett. A nő zokogott. A férfi hangosan és türelmetlenül dobta ujjaival az asztalra.

— Elválnék egyszerűen, — adta meg a végző tördőfést.

— Ah! — sikoltott az asszony kétségbeesetten. — És mi lesz ezután?

A férfi nagyon is beleélete magát a hóhér szerepébe, hangosan vágta oda:

— Te hazamész, én itt maradok!

— Nem megyek haza... ..

A cífra falóra valami pajkos árkaibed kéltett. A férfi odaugrott s a nő mellé, durván vállonragadta s rekedt hangon rákiáltott:

— Akarom, követeltem, hogy az anyém légy, vagy... ..

— Nem!

Olyan határozottan volt ez kimondva, hogy a hóhér egy percig sem kételkedhetett megdönt-hetelenségében.

— Elválnék, — mondta, — te haza mész.

— Neri megyek haza!

— Hát mit csinálasz?

— Szenvedek, kízdók, éhezem, de becsületes maradok.

A hóhér gúnyosan, sértően felkacagott.

— Menj és próbáld meg. Nem ismered még a világot.

— Megyek... ..

— A nő úgy érezte, hogy egy piszkos ár hőmpölyög minduntalan feléje, hogy elsőpörön utjából mindent s átcsapjon minden felett... Kizűdött az ár ellen az asszony... a gyenge nő... a szép és fiatal... ..

Kizűdött az ár ellen és — ment... Sokat ment... Messze a férfitől, nagyon messze... Nem is látta többé... Minek is látta volna... Az ár kísérte... És az asszony csak ment... Aztán le-roskadt... És az ár átcsapott a feje fölött... Magával ragadta... ..

(Folytatása következik)

gott egy pécsi rendőr tegnap este. Az alak az elzülleteknek mintaképe lehetne. Rongyos, piszkos és a szájából kiáradó pálinka buze már megszűröl élfürja, hogy a lebujonak, a butikoknak egyik állandó bentlakóján látja maga előtt az ember. Ismert alak különben is a rendőrségen, ahol tavaly is be volt zárva koldulásért. — Most is azért került oda a „doktor ur.“ Így hívják a rendőrök tréfából és nem is séjtik, hogy azt a züllött alakot megillet az a cím. — Tényleg doktor juris. Okiratokkal tudja azt igazolni. Büszkén, mélyéges önérettel vágja ki az okiratokat a rendőrségen, amelyekből kitűnik, hogy kitűnő képesítéssel tette le Jakabfy Gábor a bírói vizsgát és hogy tényleg doktor, 1868-ban tette le a vizsgát és azóta — mint maga mondja — 12 évig volt egy fővárosi nagyforgalmu ügyvédi iroda vezetője. Tizenkét év múlva meghalt az iroda tulajdonosa s ekkor kezdett Jakabfy Gábor leléle sülyedni azon a lejtőn, amelynek legutolsó fokán áll most. A doktor urat illetőségi helyére, Zalabaksa községbe toloncolják majd, ha kitöltötte a büntetése idejét.

Eredklődünk a dolog iránt s megtudjuk, hogy Zalabaksán ilyen nevű ember nem született és az állítólagos dokornak soha híret sem halották.

— **Lopások.** Laki Pál belsómajori lakos e hó 17-én virradóra a rédcisi malomból ellopott egy zsák búzát, az alsólendvai főbörnökség kárára pedig több korona értékű lőketét. Feljelentették a csendőrségen.

F. hó 17-én Szekeres Vendel rédcisi lakostól 12 liter zsirt, — ugyanakkor Müller Károly rédcisi lakostól 10 liter zsirt, — Kancsal Károlytól pedig 50 liter zsirt lopott el ismeretlen tettes.

— **Botrányos részegség.** Ratkó Mihály adriáni lakos tegnap irtoztatosan berugott állapotban nagy botrányt csinált az utcán. Bekiserék a csendőrséghez.

Ajánlható czégek

Alsólendván.

(Előfizetőink ingyenes hirdetés-rovata.)

WORTMAN BENŐ rőfös és divatkereskedő.

FARAGÓ ISTVÁN fodrász.

HORVATH LAJOS fodrász.

BÄDER HERMAN cipész.

SCHWARCZ KÁROLY bőrkereskedő.

TÖRÖK SÁNDOR cipész és bőrkereskedő.

KIRAJCSIGS ISTVÁN vendéglős.

ÁG ISTVÁN vendéglős, Hosszafalu.

MAYER ÖDÖN óras és ókészerész. Nagy rakta china-ezüst áruban.

WALTERSDORFER HENRIK mészáros és bérkoesi-tulajdonos.

BECK MIKSA sütődeje.

POLLÁK LÁZÁR nagykereskedő.

HEGEDIGS ISTVÁN eszmadia.

FERENCZY JÓZSEF vendéglős.

NEUBAUER ANDRÁS Korona vendéglős.

BLAU SÁNDOR vasuti vendéglős.

REVEZS SAMU központi kávé.

Özv. TUSKE FERENCZNE vendéglős.

MANDELBAUM MÖR rőfös és divatár kereskedő. ARNSTEIN BENŐ fűszer-, festék-, eszmege-, liszt-, vetemény-magvak, ugyszinten norinbergi, üveg-és porcellán-kereskedése. — Deszka-, épületfa- és szénraktár.

REICHENFELD SÁNDOR bérkoesi-tulajdonos.

Idei Mautner-féle magvak FREYER LIPÓT kereskedésében kaphatók.

WEISZ ZSIGMOND elsőrendű férfi-szabó.

TOPLAK JÁNOS vegyeskereskedése, mész- és cement-raktára és cementáru készítése.

BRÜNNER SAMU vegyeskereskedő.

GAZDÁG FERENCZ vendéglője a „Cspikéshez“ Hosszafaluban.

SCHWARCZ ARNOLD téglagyáros.

Fr. Kaiser-féle
Bregenz vorarlbergi köhöges elleni cukorkák.
kaphatók alulírott gyógyszerárban. Ki ezen köhöges elleni cukorkákat figyelembe nem veszi, vétekük saját egészsége ellen. — Kaiser-féle „Mell-Caramella“ cukorkák fenyővel, orvosilag kipróbált és ajánlott szer a köhöges, hurut és gége-rekedtség ellen. 4512 drb köszönőbizonyítványokkal igazolja ezen szer hathatóságát ezen kitűnő gyógyhatású cukorkáknak csomagja 50 fillér.
Kapható: Füss P. Nándor gyógyszerárban Alsólendván.

MAKULATURA-PAPÍR

méter mázsánkint 20 koronáért kapható

BALKÁNYI ERNŐ
könyvkereskedésében Alsólendván.

TULIPAN levélpapírok
kaphatók: **BALKÁNYI ERNŐ** papirkereskedésében Alsólendván.

HÚSVÉTI

képeslevelezőlapok

legnagyobb választékban
≡ a legolcsóbb áron ≡

BALKÁNYI ERNŐ
könyv- és papirkereskedésében kapható ALSOLENDVÁN.

KEIL-LAKK
legkitűnőbb mázoló-szer puha padló számára.
KEIL-féle viasz-kenőcs kemény padló számára.
KEIL-féle fehér „G l a s u r“-fénymáz 90 fillér.
KEIL-féle arany-fénymáz képkereteknek 40 fill.
KEIL-féle szalmakalap-festék minden színben.
Mindenkor kaphatók:
Arnstein Benő (Graner Testvérek utóda) cégnél **Alsólendván.**